

Οι γιορτές της Άννας

Η Άννα κοιτούσε τότε την ξύλινη πόρτα του δωματίου της, τότε το ρολόι τοίχου μπροστά της. Άρχισε να απογοητεύεται όταν συνειδητοποίησε πως μάλλον οι προσδοκίες της δεν θα έβγαιναν αληθινές. Τότε ήταν που ο εκκωφαντικός ήχος των καμπανών της εκκλησίας τρύπωσε σε κάθε σπίτι του Παλαιού Φαλήρου, ενημερώνοντας τους πιστούς για την ευχάριστη είδηση του ερχομού της παραμονής των Χριστουγέννων. Η στιγμιαία θλίψη του κοριτσιού αντικαταστάθηκε τώρα με ενθουσιασμό και ελπίδα για την νέα αυτή μέρα. Σηκώθηκε ξέφρενα από το κρεβάτι της και άρχισε να ετοιμάζεται.

Έπρεπε όμως να το αποδεχτεί. Ο μπαμπάς της δεν είχε επιστρέψει. Η αλήθεια είναι πως μέσα της το ήξερε ότι οι πιθανότητες να ήταν στο σπίτι το πρωί, ειδικά ένα τέτοιο πρωί, ήταν απειροελάχιστες. Παρόλα αυτά γνώριζε πως δεν φταίει εκείνος. Και γιατί να φταίει δηλαδή; Είναι καθήκον του να προσέχει τους ασθενείς του. Όμως από τότε που πέθανε η Μάρθα, όλα ήταν διαφορετικά...

Η μητέρα της Άννας ήταν απλώς υπέροχη. Είχε έναν μαγικό τρόπο να διορθώνει τα πάντα. Κάθε στεναχώρια και αδικία, κάθε δυσκολία, μικρή ή μεγάλη. Και αυτό το χαμόγελό της... Σαν να φώτιζε όλον τον ουρανό με αισιοδοξία και λάμψη. Όσο για την αγκαλιά της, η Άννα θα ήθελε να μπορέσει να χωθεί εκεί για πάντα. Ήταν ένα υπέροχο ζεστό μέρος που τόσο της είχε λείψει. Θα είχε για μαξιλάρι της την χρυσή της την καρδιά, για κουβέρτα της τα χρυσά, μεταξένια της μαλλιά, ενώ τα λαμπερά γαλανά της μάτια θα ήταν ο φύλακας άγγελός της, που θα την πρόσεχε από κάθε κακό και συμφορά. Μακάρι να μπορούσε να βρεθεί ξανά εκεί!

Πέρασαν περίπου πέντε χρόνια από την τελευταία φορά που την είδε. Από τότε, ο πατέρας της προσπαθούσε να καλύψει αυτό το κενό. Μάταια όμως. Δούλευε υπερωρίες στο ιατρείο του και έβλεπε την κόρη του μόνο τα βράδια. Και το βράδυ δεν ήταν προφανώς αρκετό για να συμπεριλάβει όλα όσα θα περνούσαν μαζί την ημέρα. Η Άννα βέβαια ήταν πλέον μεγάλη, καθώς όπως έλεγε και ξανάλεγε κι η ίδια ήταν πλέον δεκατριών, κάτι που της προξενούσε ιδιαίτερη περηφάνεια για κάποιον λόγο. Έτσι μπορούσε να φροντίσει μια χαρά τον εαυτό της, όσο κι αν ο μπαμπάς της αμφέβαλλε για αυτό. Ναι, ήταν μικρή ακόμα, παρόλα αυτά ήταν ήδη αρκετά ωριμότερη από τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας της. Όμως η μοναξιά που ένιωθε ήταν αφόρητη! Πνιγόταν μέσα σε ένα σπίτι άδειο, χωρίς να έχει τίποτα να κάνει και με μόνη της συντροφιά τους κενούς, άψυχους τοίχους.

Κάπως έτσι η εκκλησία έγινε ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωή της Άννας. Το σπίτι της βρισκόταν ακριβώς δίπλα στην Αγία Κυριακή, κάτι που την ώθησε να επισκεφτεί μια Τετάρτη τον απογευματινό Εσπερινό. Τότε ήταν που μαγεύτηκε από την λάμψη και την αρχοντιά του ναού, από την απλότητα και ταυτόχρονα μεγαλοπρέπεια με την οποία τελούνταν όλα τα μυστήρια. Οι μελωδικές ψαλμωδίες, σε συνδυασμό με τη ζεστή, φιλόξενη ατμόσφαιρα που δημιουργούν οι εικόνες όλων των Αγίων και οι πιστοί που αποτελούν μια μεγάλη, ανοιχτή για όλους οικογένεια, της δημιουργούσαν την εντύπωση πως όταν βρισκόταν εκεί και καθόταν σε ένα από τα πολλά ξύλινα καθίσματά της, ένα κομμάτι του εαυτού της γέμιζε και ήξερε ακριβώς γιατί.

Ήταν η γλυκιά της μητέρα, που πάντα καθόταν δίπλα της εκεί, στο κενό κάθισμα που άφηνε για αυτήν. Το ήξερε πως ήταν εκεί, το ένιωθε με όλη της την καρδιά. Ένωθε την παρουσία της έντονα και θυμόταν τα λόγια που κάποτε της είχε πει όταν έρχονταν μαζί τις Κυριακές στην Θεία Λειτουργία και που εκείνη δεν καταλάβαινε τότε.

- Όταν πας στην εκκλησία γλυκιά μου, πρέπει να το θέλεις η ίδια. Να μην στο επιβάλλει κανένας, αλλιώς δεν έχει νόημα. Η εκκλησία είναι το σπίτι του Θεού, το δικό μας σπίτι. Οι υπόλοιποι πιστοί, οι ενορίτες μας, είναι τα μέλη αυτής της παντοτινής αγκαλιάς αγάπης και φροντίδας που μας προσφέρει απλόχερα ο Χριστός μας. Σε αυτή την αγκαλιά θα βρίσκεις παρηγοριά σε κάθε δυσκολία της ζωής σου. Και εγώ θα είμαι για πάντα δίπλα σου, ακόμα κι αν δεν με βλέπεις. Ακόμα κι αν νομίζεις πως δεν είμαι μαζί σου, πίστεψε με Αννούλα μου, εγώ πάντα θα είμαι κοντά σου.

- Και πως θα το καταλάβω μαμά, ρώτησε η μικρή Άννα.

- Θα το καταλάβεις όταν έρθει η ώρα αγάπη μου, της είπε ξέροντας τι επρόκειτο να συμβεί.

Τώρα μπορούσε να καταλάβει. Και όντως έτσι ένιωθε. Παλιότερα, για την Άννα η συμμετοχή της στην λειτουργική ζωή της εκκλησίας περιοριζόταν μόνο σε μία τυπική υποχρέωση, την οποία είχε καθήκον να εκπληρώσει. Πλέον, την ευχαριστούσε να περνάει τον χρόνο της στον ναό. Δεν την ένοιαζε να μοιάσει στους συνομήλικούς της, ούτε να είναι αρεστή σε αυτούς. Είχε το θάρρος να ξεχωρίσει και να κάνει αυτό που η ίδια θεωρούσε συνετό.

Το πλέον πλημμυρισμένο της μυαλό από τις σκέψεις της και τις ενθυμήσεις του παρελθόντος επανήλθε στο παρόν σύντομα. Φόρεσε λοιπόν το πανωφόρι της και το μάλλινο σκουφί της πάνω από τα φουντωτά καστανά της μαλλιά και άρπαξε το τρίγωνό της. Έπειτα και αφού βγήκε από το διαμέρισμά της, κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες μέχρι που τελικά αντίκρουσε τον λαμπερό ουρανό.

Πριν προχωρήσει, στάθηκε μια στιγμή για να κοιτάξει γύρω της, να χαρεί την ομορφιά των γιορτινών αυτών ημερών. Όλες οι πολυκατοικίες ήταν διακοσμημένες με γιορτινά στολίδια, ενώ τα μαγαζιά της οδού είχαν ήδη ανοίξει, περιμένοντας να γεμίσουν με ζωηρές, μελωδικές φωνές, οι οποίες θα τους ανακοίνωναν γλυκά την μεγάλη, αυριανή γιορτή.

Προτού λοιπόν να ξεκινήσει να μεταδίδει το μήνυμα των Χριστουγέννων από πόρτα σε πόρτα, κατευθύνθηκε προς την Αγία Κυριακή. Έπειτα από περίπου πέντε λεπτά βρισκόταν ήδη εκεί και περνούσε την μεγαλοπρεπή είσοδο του ναού. Αμέσως ένιωσε το στοργικό άγγιγμα της μητέρας της, αυτή την σπιτική θαλπωρή, που πάντα ένιωθε με το που έμπαινε στην εκκλησία. Άναψε ένα κεράκι και ψιθύρισε: «Χρόνια πολλά μανουλίτσα!».

Ύστερα, αφού προσκύνησε μερικές εικόνες και καλημέρισε εγκάρδια τους ενορίτες της, συνειδητοποίησε πως άκουγε ήδη τριγωνάκια να κουδουνίζουν μέσα στα μαγαζιά. Έτσι, ακολουθώντας το φωτεινό παράδειγμα των άλλων παιδιών, πήγαινε από κατάστημα σε κατάστημα, αναγγέλοντας σε όλους την ευχάριστη αυτήν είδηση της γέννησης του Χριστού.

Κοίταξε το ρολόι της. Πότε πέρασε κιόλας μία ώρα από τότε που ήταν στην εκκλησία, δεν το κατάλαβε. Η τσέπη της ήταν πλέον γεμάτη από νομίσματα, τα οποία ήξερε ακριβώς πως να

ξοδέψει. Αρχικά μπήκε σε ένα παντοπωλείο και αφού βρήκε αυτό που ήθελε, συνέχισε τον δρόμο της.

Η Άννα προχώρησε μέχρι την παιδική χαρά και σταμάτησε μπροστά από έναν ηλικιωμένο άντρα. Η όψη του ήταν φανερά ταλαιπωρημένη και μαρτυρούσε τις δυσκολίες που είχε περάσει. Το πρόσωπο του φανέρωνε την ευγενική του καρδιά και τους καλοσυνάτους τρόπους του, ενώ τα ρούχα ήταν σκισμένα σε πολλά σημεία. Ήταν σκεπασμένος με μία ζεστή, μάλλινη κουβέρτα και καθόταν στο πεζούλι δίπλα από την είσοδο για την παιδική χαρά, ενώ μπροστά του υπήρχε ένα πλαστικό ποτήρι με μερικά κόκκινα νομίσματα.

- Καλημέρα κύριε Γιάννη! Τι κάνετε;

- Γεια σου Αννούλα μου! Καλά είμαι κορίτσι μου εγώ, εσύ πως είσαι, ο μπαμπάς;

- Καλά είμαστε. Σας έφερα...

Πριν προλάβει να τελειώσει την πρότασή της, ο ηλικιωμένος είχε ήδη εντοπίσει τις σακούλες με τα τρόφιμα που κρατούσε το κορίτσι και της ζητούσε ήδη ολόθερμα ευχαριστώ. Το χαμόγελο του μόλις άγγιξε τα τρόφιμα γέμισε με αγάπη και χαρά την καρδιά της Άννα, που ένωθε λες και της είχε δοθεί το πιο μεγάλο και σπουδαίο δώρο. Μα όντως, αυτό είχε γίνει.

-Μην ξεχάσετε να έρθετε και στο συσσίτιο που έχει οργανώσει μεθαύριο στο ναό η ενορία μας.

-Ναι κορίτσι μου. Και πάλι χίλια ευχαριστώ!

Είχε πλέον βραδιάσει όταν ο Δημήτρης, ο μπαμπάς της Άννας, άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και αντίκρισε ικανοποιημένος την κόρη του να τον περιμένει. Ήταν μια τόσο εξαντλητική για αυτόν εβδομάδα που ανυπομονούσε να περάσει τις πέντε επόμενες μέρες παρέα με την κόρη του.

Τώρα την αγκάλιασε και έκατσε κοντά της. Το έβλεπε, κάτι την προβλημάτιζε, αλλά τι;

- Μπαμπά, ήθελα να σου πω πως το τελευταίο διάστημα μου έχεις λείψει αρκετά. Καταλαβαίνω πως είναι δύσκολο, αλλά θα ήταν ωραίο να περνάμε περισσότερο χρόνο μαζί.

- Εντάξει αγάπη μου, στο υπόσχομαι πως θα προσπαθήσω.

Και αφού έφαγαν μαζί, έπεσαν για ύπνο, γεμάτοι προσδοκίες και ελπίδα για την επόμενη μέρα.

Αθηνά Ζ.

Γ2 τάξη του 5ου Γυμνασίου Παλαιού Φαλήρου